

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **J. K.,** zastoupeného JUDr. Ing. Vladimírem Nedvědem, advokátem se sídlem Mírové nám. 157/30, Litoměřice, proti žalovanému: **Generální finanční ředitelství,** se sídlem Lazarská 15/7, Praha 1 (původně Ministerstvo financí), zastoupenému JUDr. Alanem Korbelem, advokátem se sídlem nám. 14. října 3, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 8. 2009, č. j. 39/33 595/2009-392, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 2. 2011, č. j. 10 Ca 344/2009 - 49,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

IV. Ustanovenému zástupci žalobce, JUDr. Ing. Vladimíru Nedvědovi, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 2400 Kč, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

I.
Vymezení věci

[1] Žalobce se u městského soudu domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného. Jím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí

Finančního ředitelství v Ústí nad Labem (dále jen „správní orgán I. stupně“) o zastavení řízení. Zastaveno bylo daňové řízení ve věci žalobcova návrhu na povolení obnovy řízení ve věci daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 1997, a to podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, tedy z důvodu zmeškání zákonné lhůty k jeho podání.

[2] Městský soud žalobu zamítl. V odůvodnění napadeného rozsudku soud nejprve zdůraznil, že žalobce nebrojí proti nesprávnému posouzení důvodu, na základě něhož správce daně řízení zastavil, ale dovolává se nezákonnosti napadeného rozhodnutí s poukazem na § 55 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků, podle něhož při změně místní příslušnosti rozhoduje o návrhu na obnovu řízení, popř. ji nařizuje správce daně, který je místně příslušný v době podání návrhu. Soud konstatoval, že v době podání návrhu byl místně příslušným správcem daně Finanční úřad Libochovice. Přesná pravidla o určení místní příslušnosti správce daně stanoví § 4 zákona o správě daní a poplatků. Cit. zákon v určitých případech připouští změnu místní příslušnosti oproti obecné úpravě obsažené v § 4 cit. zákona; k takové situaci však dle závěrů městského soudu během řízení vůbec nedošlo. Naopak, soud na základě obsahu správního spisu ověřil, že žalobce sice požadoval po správci daně změnu místní příslušnosti, a to delegací na Finanční úřad pro Prahu 4 - Modřany, ten však rozhodnutím ze dne 18. 11. 2002, č. j. 12583/150/02, jeho návrhu na delegaci nevyhověl. Místně příslušným správcem daně tak zůstal původní správce daně, u něhož byl žalobce registrován nepřetržitě od 29. 3. 1993 (včetně doby podání návrhu na povolení obnovy řízení). Odvolacím orgánem, který následně rozhodl o potvrzení dodatečného platebního výměru daně z příjmu fyzických osob za rok 1997 (jinými slovy, který zamítl odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí) jako poslední, bylo Finanční ředitelství v Ústí nad Labem. Z tohoto důvodu bylo příslušné i k rozhodnutí o návrhu na povolení obnovy řízení; místní příslušnost tak byla určena v souladu s § 4 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků.

[3] Závěrem soud uvedl, že namítal-li žalobce, že v řízení, jehož obnovy se domáhal, nebylo řádně rozhodnuto o jeho návrhu na změnu místní příslušnosti, není tato námitka v rámci soudního přezkumu rozhodnutí o žádosti o obnovu řízení relevantní. Podle soudu žalobce námitku místní nepříslušnosti správního orgánu I. stupně v průběhu odvolacího řízení nenamítal. Tuto námitku vznesl až v žalobě, přičemž jiné skutečnosti, na základě kterých se cítí být rozhodnutím správního orgánu I. stupně zkrácen na svých právech, netvrdil ani neprokazoval.

II.
Stručné shrnutí argumentů v kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Včas podanou kasační stížností se žalobce („stěžovatel“) domáhal zrušení napadeného rozsudku městského soudu z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Namítl, že soud nesprávně posoudil právní otázku, týkající se zákonnosti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Stěžovatel trvá na tom, že požádal-li o změnu místní příslušnosti formou delegace na Finanční úřad pro Prahu 4 - Modřany, nemělo již Finanční ředitelství v Ústí nad Labem zákonné zmocnění k rozhodnutí o této žádosti. Městský soud nesprávně zodpověděl právní otázku místní příslušnosti k vydání rozhodnutí; stěžovatel

proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

[5] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III.
Právní názor Nejvyššího správního soudu

[6] Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.); neshledal přitom vady, jimiž by se musel zabývat i bez návrhu.

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Stěžovatel tvrdí, že v záhlaví označený rozsudek městského soudu je nezákonný, neboť městský soud nesprávně posoudil právní otázku místní příslušnosti správce daně, který rozhodoval o návrhu na povolení obnovy řízení o dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 1997.

[9] V daném případě je tedy pro věc podstatné posoudit, zda o návrhu na povolení obnovy řízení rozhodoval místně příslušný správce daně, a pokud ne, zda tato skutečnost mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí napadeného žalobou.

[10] Stěžovatel je přesvědčen, že požádal-li v průběhu daňového řízení o změnu místní příslušnosti k jinému správci daně, měl tento správce daně rozhodovat i o návrhu na povolení obnovy řízení; ten se totiž dle přesvědčení stěžovatele stal nově místně příslušným správcem daně. Z uvedeného důvodu má proto stěžovatel za to, že došlo k porušení § 55 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků, podle něhož při změně místní příslušnosti rozhoduje o návrhu na obnovu řízení nebo ji nařizuje správce daně, který je místně příslušný v době podání návrhu.

[11] Nejvyšší správní soud se s tímto názorem stěžovatele neztotožnil. Zákon o správě daní a poplatků upravuje obecně pojem místní příslušnosti správce daně v § 4. V té nejobecnější rovině se místní příslušnost správce daně u fyzické osoby řídí bydlištěm fyzické osoby v ČR. Cit. ustanovení tak vymezuje pravidlo pro určení místní příslušnosti správce daně. Na toto ustanovení pak navazuje řada povinností plynoucích z § 33 zákona, a to jak pro daňové subjekty, tak i správce daně. Daňové subjekty mají ve shodě s § 33 cit. zákona povinnost registrace k místně příslušnému správci daně. Registrace daňových subjektů k určitým typům daní u příslušného správce daně tak plní více funkcí. Jednak určuje, který správce daně má právo rozhodovat ve věci té které daně, daňový subjekt je tak informován, který správce daně bude jeho daňové povinnosti spravovat, jednak je rovněž informací pro ostatní správce daně, kteří by eventuálně potřebovali provést v rámci dožádání některé úkony u určitého daňového subjektu. Registrace daňových subjektů tak dává i navenek odpověď, který ze správců daně je místně příslušným provádět ve vztahu k určitému daňovému subjektu úkony, k nimž je dle zákona o správě daní a poplatků zmocněn.

[12] Je možné, že v průběhu doby dojde ke změně místní příslušnosti správce daně, aniž by daňový subjekt – fyzická osoba – změnil bydliště; tato eventualita je však připuštěna pouze ze zákonem upravených důvodů. Jednou z možností změny místní příslušnosti je i její delegace, tedy postup podle § 5 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků. Na návrh daňového subjektu nebo z podnětu správce daně může správce daně vyššího stupně nadřízený oběma správcům daně delegovat místní příslušnost ke správě daně na jiného, pokud shledá důvody takového návrhu opodstatněnými. O tom, zda dojde ke změně místní příslušnosti či nikoliv vždy rozhoduje nadřízený správce daně.

[13] Jak vyplývá z výše uvedeného, ke změně místní příslušnosti ke správě daně může dojít pouze na základě rozhodnutí. Takové rozhodnutí je pak podkladem po změnu registrace daňového subjektu ke správci daně, na něhož byla místní příslušnost delegována, s uvedením data, od kdy tato změna působí. Tato změna by pak nutně byla zrcadlově zaznamenána i v registru daňových subjektů u správce daně původně místně příslušného.

[14] V posuzovaném případě zdejší soud ze správního spisu zjistil, že stěžovatel byl s účinností od 1. 1. 1993 zaregistrován u Finančního úřadu v Libochovicích, bylo mu přiděleno daňové identifikační číslo a byl poučen, že toto číslo musí uvádět při komunikaci se správcem daně. Správní spis neobsahuje žádný jiný údaj a z žádné jiné listiny nacházející se ve správním spisu nelze usoudit na změnu místní příslušnosti k jinému správci daně. Je sice pravdou, že stěžovatel žádal správce daně o změnu místní příslušnosti, ten ji však rozhodnutím nepovolil. Ke změně místní příslušnosti tak nedošlo. V žádném případě nelze dovodit, že ke změně místní příslušnosti postačuje pouhé přání či žádost daňového subjektu, jak se stěžovatel mylně domnívá. Naopak, vždy je nutno, aby o této žádosti rozhodl nadřízený správce daně a případnou změnu vyjádřil i v rozhodnutí o změně registrace k jinému správci daně. Tak tomu však v posuzovaném případě nebylo a stěžovatel ani takový stav netvrdí. Domnívá-li se stěžovatel, že ke změně místní příslušnosti postačuje pouhý návrh k provedení takového úkonu, pak se mýlí.

[15] Z předmětného výše citovaného rozhodnutí je zřejmé, že návrh na povolení obnovy řízení byl datován dnem 16. 10. 2007. V té době byl místně příslušným správcem daně ke správě stěžovatelových daní Finanční úřad v Libochovicích. Rozhodoval-li jako poslední ve věci daně z příjmů fyzických osob zdaňovacího období roku 1997 odvolací orgán, tedy Finanční ředitelství v Ústí nad Labem, pak také ono bylo místně i věcně příslušným správcem daně k rozhodnutí o návrhu na povolení obnovy tohoto řízení (§ 55 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků). V naznačeném ohledu tedy nedošlo k vytýkanému pochybení; o žádosti rozhodl věcně i místně příslušný správce daně – Finanční ředitelství v Ústí nad Labem.

[16] O odvolání proti tomuto rozhodnutí rozhodoval nadřízený správní orgán – v rozhodné době jím bylo Ministerstvo financí. Skutečnost, že později, k datu 1. 1. 2011, došlo zákonem č. 199/2010 Sb., kterým se mění zákon č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, ke změně pravomoci rozhodovat o odvolání proti rozhodnutí, vydanému finančním ředitelstvím na nový správní orgán, jímž je nyní Generální finanční

ředitelství (žalovaný), nemá na správnost postupu a zákonnost napadeného rozhodnutí žádný vliv.

[17] Městský soud proto postupoval správně, zamítl-li žalobu stěžovatele. Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené konstatuje, že kasační námitka je nedůvodná.

IV.
Závěr a náklady řízení

[18] Ze všech shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná, a proto ji dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[19] O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému nevznikly v řízení o kasační stížnosti žádné náklady, a proto mu kasační soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

[20] Stěžovatele zastupoval v řízení o kasační stížnosti ustanovený advokát JUDr. Ing. Vladimír Nedvěd. Náklady řízení v tomto případě hradí stát (§ 35 odst. 8, § 120 s. ř. s.). Náklady spočívají v odměně za jeden úkon právní služby v částce 2100 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů] a v náhradě hotových výdajů v částce 300 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky), celkem 2400 Kč. Úkon právní služby spočívá v sepsání doplnění kasační stížnosti. Za sepsání blanketní kasační stížnosti zdejší soud ustanovenému zástupci náhradu nákladů nepřiznal. Ustanovenému advokátovi se tedy přiznává odměna v celkové výši 2400 Kč; osvědčení o registraci plátce DPH ustanovený zástupce nepředložil. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. prosince 2011

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu